

Embedsbesættelserne, uden at man endnu har faaet en Lønningslov, endsige en Forfatning. Der kunde spørges: hvorfor har man da ikke foretrukket at gaa den Vej helt at lade Afsnit IV udgaa af Lovforslaget? Jeg vil dertil svare, at det er dels, fordi der i dette Afsnit findes visse Bestemmelser, som Flertallet sætter Pris paa, fordi de efter dets Mening ere af kirkelig Betydning og Interesse — jeg skal eksempelvis særlig fremhæve Bestemmelsen om Anden-Præsten — men dels, fordi der ogsaa er taget et Hensyn til Regeringspartiet og til den højtberede Minister, idet man gaar ud fra, at dersom man havde fulgt den Udvej helt at stryge Afsnit IV, kunde det af Administrationen blive opfattet som en Haan, der blev vist, idet den kunde tænke: ja, man giver os nok Menighedsraad, men det, som vi netop sætte Pris paa, fratager man dem ganske og aldeles, de skulle overhovedet slet ikke have Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembeder. Derfor har man valgt den anden Udvej, man er gaaet ind paa, at de faa denne Indflydelse, men at den først træder i Kraft, naar en Præstelønningslov er vedtagen, og det er i Konsekvens med de Grundprincipper, som ere fremdragne her i Salen under første Behandling. — Saa kunde der spørges: hvorledes skal man da fra Kirkestyrelsens Side bære sig ad i Mellemtiden? Jeg vil dertil svare, at hvorledes man vil bære sig ad, det bliver dens Sag, og det maa den i Virkeligheden bære Ansvaret for, men i øvrigt er der jo i mange Aar regeret uden Menighedsraad, lige siden Grundlovens Givelse.

Jeg gaar dernæst over til Forslag Nr. 35, hvorefter der efter § 32 indsættes et nyt Afsnit VI, saalydende: „Indtil en Præstelønningslov er vedtagen, udredes der af Statskassen et Beløb af 50,000 Kr. aarlig, hvoraf Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet yder Tilskud dels til Præsteembeder, hvis Nettoindtægt er under 2,400 Kr., dels til Præster, som i Forhold til deres Tjenestetid have saa ringe Indtægt, at de skønnes at have billige Krav paa Lønnings-tillæg”. Man søger ved denne Foranstaltning at faa afhjulpet de mest skrigende Misforhold. Ja, jeg ved jo nok, at der fra visse Hold stundom er blevet raabt op om de store, fede Kald, ogsaa om de forspiste Præster, men det lyder næsten parodisk, naar man kender den virkelige Tilstand. Vel sandt, der findes endnu enkelte Kald — men de ere i Aarenes Løb, blevne meget faa — om hvilke man kan sige, at der er Indtægterne urimeligt store, men til Gen-gæld findes der en Mængde Kald, om hvilke

man maa sige lige det modsatte, at de ere overvættede smaa. Der er i Aarenes Løb stadig foretaget en Beklipning af de største Kald, og derfor er Talen nu til Dags om de mange store, fede Kald i Virkeligheden blot en agitatorisk Tale, en Tale hen i Vejret, som ikke har noget virkeligt paa sig. Vi mene altsaa, at hvis der af Statskassen blev stillet en saadan Sum til Disposition, kunde man midlertidig, inden den endelige Lønningslov var bleven vedtagen, afhjælpe de mest skrigende Mangler.

Jeg gaar dernæst over til Ændringsforslag Nr. 30 til § 26. Det lyder slet og ret saaledes: „Paragraffen udgaa”. Det er den Paragraf, der omtaler Menigheds-møder og Nævn. Det er ogsaa blevet omtalt ved første Behandling, at det var noget af det, som man maatte have ud af Loven, og det af den Grund, at man synes, at dersom disse Møder i Anledning af Præstevalg kom i Stand paa den Maade som i Lovforslaget foreslaaet, vilde de let kun blive til store Agitationsmøder, Rabaldermøder, hvor baade politiske og andre Hensyn let komme i Forgrunden og gøre sig gældende i Stedet for det, der virkelig skulde være Spørgsmaal om. — Jeg skal i Forbindelse hermed henvise til Ændringsforslag Nr. 28 til § 24, hvorefter denne Paragraf foreslaas affattet saaledes: „Menighedsraadet kan sammenkalde almindelige Menigheds-møder eller i særlige Tilfælde Møder af de stemmeberettigede alene til Forhandling om Spørgsmaal, der have Interesse for Sognemenigheden”. Dette er jo noget helt andet, det overlades til Menighedsraadene, at de i enkelte Tilfælde, hvor der er bestemte kirkelige Spørgsmaal, de ønske at forhandle i en større Kreds af Sognebeboerne, kunne sammenkalde dem til almindelige Forhandlingsmøder. Men dette er noget ganske andet end det, der paatænkes i § 26, hvor man vilde supplere Menighedsraadene med nogle af de saakaldte Menigheds-møder udgaaede Nævn. Derfor stemme vi for, at hele denne Paragraf gaar ud.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale Ændringsforslagene Nr. 7, 8 og 19. De omfatte det, som vi pleje at kalde Erklæringerne. Nr. 7 og 8 omfatte Valgretserklæringen og Ændringsforslag Nr. 19 Valgbarhedserklæringen. I Ændringsforslag Nr. 7 udtales, at man maa komme bort fra det, som Lovforslaget har villet indføre, nemlig, at man kunde blive optagen paa Listerne over Vælgerne baade ved en skriftlig og en mundtlig Begæring. Vi mene, at en mundtlig Begæring er i Virkeligheden